

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Raynaldus, ut dedecus illud amoliatur à nomine Legatorum, vitium illud confert in corpus virorum ecclesiasticorum. Notatur à veteri scriptore mos Romanorum ad bursarum corrosionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

lem Tituli sancti Stephani in Caelio monte; cuius præclaras virtutes cum celebret Rogerius Hovedenus, avaritiam tamen insectatur. Eodem anno, inquit, *Iohannes Salernitanus Tituli sancti Stephani in monte Caelio Presbyter Cardinalis, apostolica sedis Legatus in Scotia & in Hibernia & in insulis adjacentibus, venit Eboracum. Et paulo post: Prædictus vero Iohannes non manducavit carnem, vinum & ciceram non bibit nec aliquid quo inebriari potuit, sed aurum & argentum sivit. Meminit istius legationis Radulfus de Diceto in imaginibus historiarum, his verbis: Iohannes Salernitanus Presbyter & Cardinalis à Summo Pontifice transmissus tam Hyberniæ quam Scotiæ Legatus, transiit per Angliam, sollempni processione receptus est in Ecclesia doctoris gentium Pauli prid. Kal. Septembris.*

II. Odoricus Raynaldus referens hunc locum ex annalibus Hovedeni, ut dedecus illud amoliatum à nomine Legatorum, vitium illud confert in corpus virorum ecclesiasticorum. *Deploranda planè est, inquit, complurium ecclesiasticorum conditio, qui reliquis superatis vitiis, avaritiæ sordibus periti, insanæ pecuniæ cupiditati, summo aliorum scandalo, suæque animæ detrimento, turpissimè succumbunt.* Sed ab ista generali reprehensione abstinuit haud dubiè Raynaldus, si voluisset intelligere ista referri non posse ad omnes Clericos, sed ad mores Legatorum Ecclesiæ Romanæ, quorum avaritia fato quodam semper & ubique notata est; adeo ut cum Simon de Bria Cardinalis, natione Gallus, apostolicæ legationis auctoritate per Gallias instructus, augendis fortunis suis studeret, passus sit severam animadversionem à quodam scriptore illorum temporum, qui adnotat illum, quamvis esset natione Gallus, bene didicisse morem Romanorum ad burfarum corrosionem. Hæc sunt ejus verba, relata à viro clarissimo Francisco Duchesnio in probationibus historiæ Cardinalium Gallorum pag. 590. *Et licet iste Cardinalis esset natione Gallicus, & fuisset Cancellarius Regis Franciæ & Thesaurarius Turonensis, bene didicerat morem Romanum ad burfarum corrosionem.*

III. Nolo heic recensere cuncta quæ antiquitus dicta sunt adversus cupiditatem & avaritiam Romanorum. Sufficiet in præsentiarum, ad retundendum hunc Odorici Raynaldi conatum, testimonium Guiberti de Novigento, qui lib. I I I. de vita sua cap. IV. loquens de Galdrico electo Episcopo Laudunensi ad Paschalem II. proficiscente ut electionem suam ab eo confirmari procuraret, ait: *At Palatini, Papæ videlicet necessarii, comperta hominis opulentia, aggratulari, virum ferre laudibus. Moris enim est ut audito auri nomine*

mansuefiant. Sic Matthæus Parisius ad annum M C I I I. adnotat sedem apostolicam clementissimam esse, ac nulli deesse consuevisse, dummodo aliquid albi vel rubei intercedat.

IV. Anno Christi millesimo ducentesimo sexto, ut Matthæus Parisius scribit, *Iohannes Ferentinus apostolicæ sedis Legatus veniens in Angliam, eamque perlustrans, magnam pecuniæ summam congeffit, & tandem apud Radvingum in crastino sancti Lucæ Evangelistæ Concilium celebravit. Quo factò, sarcinulis cum magna cautela dispositis & prudenter commendatis, festinus viator ad mare perveniens, Angliam à tergo salutavit.* Conatur ista excusare Odoricus Raynaldus, malo sanè consilio, sed eventu pejore, hanc rapinam defendere faciens ex veteri Ecclesiæ consuetudine mittendi Legatos in provincias ad faciendas collectas. Nam ea consuetudo multis antè seculis desierat, & illa Legatorum sæva ac violenta rapacitas, qui magnam illam auri argenti que vim quam exegerant in suos usus vertebant, immensum distabat à voluntaria illa contributione quam veteres Christiani pendebant in solatium fratrum pauperum. Esset hic locus ostendendi quantum inter ea discrimen esset. Sed cum id facile unusquisque apud se expendere possit, superfedeo, ut ceptum opus persequar.

V. Fuit hoc sæculo Anglia ludibrium Legatorum theatrumque ubi maximos illi questus prædæque faciebant. Eodem Innocentij tertij pontificatu, cum civile bellum esset in Anglia, Réxque Ioannes auxilium Innocentij implorasset, iste Gualonem Tituli sancti Martini in montibus Presbyterum Cardinalem Legatum in Angliam misit anno M C C X V I I. qui non prius Angliam proceres ac Præsules, ut Hector Boëtius narrat, in gratiam recepit quam ingentem numerasset argenti summam. Nam illi moris erat honesta & inhonesta omnia quæ sui habere. Excitasse porrò Gualonem adversum se querelas Episcoporum Angliæ & Scotiæ, qui acriter apud Innocentium conquesti sunt de avaritia Gualonis, unumque ex iis Episcopis quos, quia aurum pendere recusaverant, Romam ire Legatus iusserat, aliorum ac suo nomine coram Summo Pontifice, ac Gualone ipso, quem ob eam causam commotus Pontifex Romam revocaverat, præsentem, enarrasse cuncta quæ ex quo in Angliam Legatus Gualo venerat, avaræ ac sceleratè perpetrata ab eo erant, tradit idem Boëtius, qui addit Gualonem, quum se non satis purgaret, multatum esse ab Innocentio pro ejus arbitrio poena pecuniaria. Sed adversus narrationem illam Hectoris Boëtij opponi potest auctoritas Honorij I I I. qui eodem anno

Odor. Raynald. ad an. 1201. §. 35.